

ת"פ 27077/03/18 - יצחק גולדשטיין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 27077-03-18 מדינת ישראל נ' גולדשטיין

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא

מבקש (נאשם) יצחק גולדשטיין

ע"י ב"כ עו"ד יוסי דרמר

נגד

משיבה (מאשימה)

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ליבנת רחמים בנני

החלטה

1. בפניי בקשה להנפקת אישור בדבר הפקדת רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, שתימנה (כך מבוקש) למן יום 12.3.2019.

2. ברקע הבקשה גזר דין שניתן ביום 20.1.2019 (על ידי כבוד השופט י. ליבדרו) לאחר שהמבקש הורשע בעבירות של נהיגה פוחזת של רכב, היזק לרכוש במזיד, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, שימוש בכח למנוע מעצר, נהיגה כשברמזור אור אדום (2 עבירות) והפרת הוראה חוקית. בין רכיבי גזר הדין גם רכיב של פסילת רישיון נהיגה, וזאת בהאי לישנא:

"אני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים החל מיום השחרור מהמאסר. על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט ולחילופין למלא תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט. הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת."

3. המבקש הגיש בקשה ראשונה ביום 3.2.2020 [הגם שהיא נושאת תאריך של 10.12.2019] ולאחר מכן התקבלה תגובת יחידת התביעות. בהמשך, פנה המבקש באמצעות אביו [דהיינו שלא באמצעות בא-כוחו]. לטענת המבקש, היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני מאז חודש אוגוסט 2017 ובהמשך אף נעצר. נטען, כי המבקש עבר מהמורות שונות לאורך כל התקופה ורישיונו אבד לו. לטענתו של המבקש, באמצעות בא-כוחו, לאחר גזר הדין דנן הוא נעצר בהליך אחר, אולם שהה בפיקוח אלקטרוני ובמסגרתו פנה אל בית המשפט בבקשה לאשר לו פתיחת "שעות חלון", התייצב ביום 12.3.2019 במשרדי בא-כוחו, ומילא עמו "טופס הצהרה על אבדן רישיון נהיגה ובקשה מבית המשפט לאישור הפקדת הרישיון". נכתב בבקשה כי נוכח שזמנו של המבקש היה קצוב בהתאם ל"שעות חלון" שאושרו לו, ונדרש היה לשוב גם למקום "מעצר הבית" הנמצא בצפון, לא היה סיפק בידו להגיש הטופס. עוד נטען כי לאחר מספר שבועות הטופס נעלם מידי המבקש, ונוכח שמשרדו של הסניגור היה עסוק "בקלחת הבחירות" באותה התקופה, לא היה מי שיוכל לסייע לנאשם ומשפחתו, ולאחרונה, הם פניו אליו בשנית ומכאן גם הבקשה הנוכחית.

יובהר כבר עתה כי לא צורך לבקשה תצהיר עדכני מטעם המבקש בדבר אבדן רישיון הנהיגה ו/או כל

התייחסות מצדו מגובה בתצהיר אודות השתלשלות המקרה כפי שעולה מטיעוני הסניגור.

4. המשיבה התנגדה לבקשה, וטענה כי ניתנה למבקש האפשרות להגיש הצהרה והמבקש לא פעל באופן סביר מאז מועד גזר הדין. נטען כי המבקש יכול היה להצהיר בדבר אבדן רישיון הנהיגה עוד במעמד הדיון ביום 6.11.2019 במסגרת הליך הערעור [ע"פ 21756-03-19]. עוד נטען כי עצם היותו של המבקש עצור בפיקוח אלקטרוני לא אמור לשמש לזכותו, והוא יכול היה ליישם את הוראות בית המשפט בהגשת בקשה. לטענת ב"כ המשיבה, בקשת הסניגור מופרכת וסותרת את סדרי הדין.
5. אציין, כי לאחרונה הוגשה בקשה נוספת על ידי אביו של המבקש. בבקשה זו שב האב על טיעוני הסניגור, וטען כי המבקש נתון היום במעצר, וממילא אינו נוהג בפועל כבר למעלה משנה. עוד הוסיף האב טיעונים הנוגעים להתנהלות עורכי הדין.
6. לאחר שבחנתי טיעוני הצדדים, באתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. להלן נימוקי:
7. סעיף 42 בפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 [להלן: "**פקודת התעבורה**"] מורה לעניין פסילת רישיון נהיגה כי -

42. (א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ב) הוטלה פסילה על מי שנדון לפסילה במשפט קודם אשר תקופתה טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מצטברת לקודמתה ותקופתה תחל בתום הפסילה הקודמת.

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין -

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה;

(2) תקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל כאמור.

סעיף 61 בפקודת התעבורה קובע, כי מי שנפסל מהחזיק רישיון נהיגה חייב להמציא את הרישיון "לרשות הנקובה בתקנות תוך התקופה שנקבעה בהן".

תקנה 556 בתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 [להלן: "**תקנות התעבורה**"] קובעת את אופן הפקדת רישיון הנהיגה. תקנה 557 קובעת את האופן שבו צריך לנהוג מי שרישיונו פקע תוקפו או אבד, וזאת בהאי לישנא:

557. רישיון שפקע תוקפו או שאבד

(א) הודע לבעל הרישיון על פסילת רישיונו או על התלייתו על ידי בית המשפט או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי הענין, ימציא את רישיונו כאמור בחלק זה אף אם רישיונו אינו בר-תוקף אותה שעה.

(ב) הוכח על פי תצהיר לפי פקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971, למזכיר של בית המשפט שהרשיע בעל רישיון נהיגה, או לקצין משטרה או לרשות הרישוי, לפי הענין, כי רישיונו של בעל רישיון נהיגה שנפסל כאמור בחלק זה אבד ואין בידו כל עותק של הרישיון, יתחיל מירוך תקופת

הפסילה מיום שהומצאה ההצהרה לרשות שהטילה אותה... [הדגשה שלי]

- א.ב.ג.]

התכלית הוראה זו בדבר הפקדת הרישיון כתנאי לקציבת הפסילה [שחלה בכל מקרה ממועד גזר הדין] היא קודם המחשה לנאשם כי רישיונו נפסל, כחלק מהעונש ומוחשיותו של העונש. יש בכך גם היבט חינוכי-פסיכולוגי להפנמת איסור הנהיגה עד לריצוי מלוא תקופת הפסילה. נפסק גם, כי "רציונל זה ישים הן לגבי רישיון תקף הן לגבי רישיון שתוקפו פקע. שנית, הפקדת רישיון כאמור מקטינה את החשש מפני עשיית שימוש לרעה בתעודת הרישיון בעת פסילה. לגבי רישיון תקף היא מקטינה חשש כי הנהג יציג אותו בפני גורם מוסמך בלא שזה ידע על דבר הפסילה. לגבי רישיון שאינו תקף, היא מקטינה חשש מפני אפשרות זיוף ומצג שווא" [בש"פ 2199/03 מאיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 467, 472].

עינינו רואות אם כן חשיבותה של ההפקדה ואף חשיבותה של ההצהרה מקום בו לא ניתן פיזית להפקיד את הרישיון. יש לראות בכך עקרונית התייבשות לריצוי העונש, על כל המשתמע מכך. על כן, כפי שאדם אינו יכול לומר כי עונש המאסר רוצה כיוון שממילא לא יצא מפתח ביתו ולא ראה איש במשך תקופה מקבילה, כך אינו יכול לטעון כי עונש הפסילה רוצה כיוון שממילא לא נהג בפועל, מסיבה זו או אחרת.

8. טענת המבקש כי רישיונו אבד במועד לא ידוע בהחלט אפשרית. אלא שהפרוצדורה המתבקשת היא שעל מנת שהפסילה תיקצב יוגש תצהיר ערוך כדין, כי הרישיון אבד. הבקשה דנן אינה עונה על דרישה זו.

ויובהר ויודגש כי מדובר בדרישה מהותית, ולא רק ב"טעם פרוצדוראלי", שהרי התצהיר הוא המתחיל את מרוץ מניין הזמן שנקצב לפסילה בפועל [גם אם קודם לכן חלה הפסילה ללא שמניינה מובא בחשבון, וזאת כאמור בסעיף 42ג(1) בפקודת התעבורה].

9. כאמור, טען המבקש טענות כלפי באי כוחו. אין בכוונתי לדון בטיעונים אלו נוכח שאינם רלוונטיים לטעמי להכרעה. אציין, כי טענה לכשל בייצוג [ואין בית המשפט קובע כך] אינה עילה לבקשה דנן. כך או כך, ממילא נדרש המבקש עצמו לחתום על תצהיר, וזאת לא נעשה עד היום, לפחות מהרגע שבו גילה כי התצהיר המקורי אבד.

10. המבקש ער לכל האמור והוא מבקש את סעדו "לפנים משורת הדין". בקשה זו, והאופן שבו הוגשה, מעוררים לא מעט רגש וצער על תקופה שחלפה מבלי שנעשה דבר.

ועדיין, גם מי שמבקש סעד לפנים משורת הדין, נדרש לעשות לפחות מעשה קטן מצדו, כפי שנאמר במדרש רבה על שיר השירים: **"רבי יס"א אמר: אמר הקב"ה לישראל: בני! פתחו לי פתח אחד של תשובה, כחודה של מחט, ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרניות נכנסות בו"**.

ולעניינינו, גם היום, אחר כל הבקשות והטרוניות, לרבות הביקורת כלפי המאשימה על עמדתה - עדיין אין כל תצהיר מטעמו של המבקש, לתמוך בתיאורים העובדתיים שבבקשות עורך דינו ואביו, לא כל שכן שלא צורף לבקשה תצהיר כנדרש בתקנה 557(ב) בתקנות התעבורה.

משכך, בוודאי שאין כל מקום לפתוח פתח כלשהו, אף לא לפנים משורת הדין.

11. **אשר על כן, הבקשה נדחית.**

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים ותודיעם טלפונית דבר קיומה.

ניתנה היום, ו' אייר תש"פ, 30 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.